

اعتصاب در تعمیرات نیروگاهی

پرویز همراه / آبان ۱۴۰۰

شرکت تعمیرات نیروگاهی ایران در جاده ملارد کرج واقع شده و در حوزه تعمیرات سنگین نیروگاهی فعال می باشد. روز چهارشنبه نوزدهم آبان ماه کارگران کارگاه تعمیر ترانسفورماتور این شرکت در اعتراض به سطح دستمزد ها یک روز کامل دست از کار کشیدند. بدلیل بحران شدیدی که حوزه صنعت برق با آن روبروست و فرسودگی سیستم تولید و انتقال برق، فشار کاری بر کارگران این شرکت به منظور تعمیر و بازسازی بخش های مختلف نیروگاه ها بسیار شدید تر از گذشته شده و اضافه کاری در این شرکت برای بخش های زیادی از کارگران اجباری شده است. ماه هاست که کارگران این شرکت به اشکال مختلف اعتراض خود را نسبت به شرایط کاری و بخصوص سطح نازل دستمزد ها به کارفرما اعلام کرده اند تا اینکه در روز چهارشنبه کارگران کارگاه تعمیرات ترانس با اعتصاب یک روزه، کارگاه محل کار خود را تعطیل کردند. کارگران خواهان آن شدند که:

- افزایش ۲۵٪ دستمزد ها که مدیریت در ابتدای سال جاری پذیرفته، در اسرع وقت اعمال گردد.

- نرخ دستمزد برای اضافه کاری با توجه به سختی و شدت آن می بایست خارج از جدول پرداخت معمول محاسبه و پرداخت گردد.

- سایر امکانات رفاهی در سال جاری نظیر هزینه سفر تابستانی که به بهانه گسترش بیماری کرونا قطع شده، به کارگران پرداخت گردد.

مدیریت و حراست شرکت از ترس اینکه اعتصاب و تعطیلی چرخه کار به سایر کارگاه ها نکشد بلافاصله با کارگران وارد گفتگو شدند و با وعده پیگیری موضوع، کارگران را مجاب کردند روز بعد به سر کار خود بازگردند. ماه گذشته بخشی از

کارگران یکی از شرکت های همجوار تعمیرات نیروگاهی به نام قطعات توربین شهریار نیز در اعتراض به عدم پرداخت به موقع دستمزد، دو روز اعتصاب کردند.

فقر و فلاکت روزافزون ناشی از استعمار سیستم سرمایه داری که با افسار گسیختگی تورم موجود چندین برابر شده، ادامه زندگی برای ما کارگران را در جهنم سرمایه داری ایران ناممکن گردانده است. هر روز شاهد اعتراض و اعتصاب هم زنجیران خود در سراسر مراکز تولید و کار کشور هستیم. روزی نیست که خبری از اعتراض، اعتصاب و تجمع از نقطه نقطه این کشور به گوش نرسد. حاصل تکنونی این اعتراضات که در بسیاری از موارد با بگیر و ببند و اخراج و شکنجه کارگران از سوی حاکمیت واز سوی دیگر با دنیایی فداکاری، شجاعت، از خودگذشتگی کارگران توأم بوده، عملا و در زمین زندگی ما کارگران تقریبا هیچ و یا بسیار اندک بوده است. تمام قرائن نشان دهنده این است که بحران سیستم سرمایه داری در ایران بیشتر و عمیق تر خواهد شد و نظام اسلامی سرمایه، تمام بار این بحران را بر دوش ما کارگران آوار خواهد کرد. اعتراضات و اعتصابات پراکنده و گسسته از هم، ما را به نتیجه نخواهند رساند و بسا در ادامه موجب فرسودگی و سرخوردگی ما کارگران گردد. تنها و تنها راه ما برای توقف و حتی کاهش فشار این فلاکت روزافزون به هر میزان، اتحاد و همبستگی با سایر بخش های کارگری است. دست یاری و اتحاد بسوی سایر کارگران دراز کنیم و راه نجات خود را از این جهنم موجود در مبارزه سراسری مزد بگیران اعم از کارگر صنعتی، معلم، دانشجو، بازنشسته، خانه دار و ... علیه نظام بردگی مزدی ببینیم.

پیکار جاری خود را لحظه ای و حلقه ای از یک جنگ سراسری برای نابودی نظام سرمایه داری کنیم.